

TÍÐINDI

Anna Dalsgaard, lærari

HAPPING ER SE
FLØKJASLIGT A

Tað er ábyrgdin hjá læraratoyminum um ein flokk, at arbeiða fyri at tað er góður trivnaður í einum flokki, trivnaður er ikki bara nakað, sum man ornar lættliga, tað er meira innvikla enn so

Anna Dalsgaard, lærari á Skúlanum á fløtum

Sólvá Lindenskov Róadóttir

– Tað kemur ofta fyri, at tey sum happa, eins og tann happaði, hava trupulleikar at stríðast við. Børn gera ofta øðrum ilt fyri at krógva eitthvørt, tey sjálvi stríðast við, sigur Anna Dalsgaard, lærari

– Tað kemur ofta fyri, at tey sum happa, eins og tann happaði, hava trupulleikar at stríðast við. Tað kemur ofta fyri, at tey, sum happa, vera gloymd. Tað er ofta soleiðis, at børn ynskja at gera onkrum øðrum ilt fyri at pakka nakað annað inn sum tey stríðast við Sólvá Lindenskov Róadóttir

– Tað er ábyrgdin hjá læraratoyminum um ein flokk at arbeiða fyri at tað er góður trivnaður í einum flokki. Trivnaður er ikki bara nakað, sum man ornar lættliga, tað er meira fløkt enn so. Tað er umráðandi, at vit miðvíst arbeiða við at fáa næmingarnar at trívast, at vit gera tað púra greitt, bæði fyri næmingunum og foreldrum at tað at hava tað gott og trygt í skúlanum øll árin, vit ganga í skúla, er einki kjakjast um. Vit skulu hava tað gott í skúlanum.

Tað sigur Anna Dalsgaard, lærari.

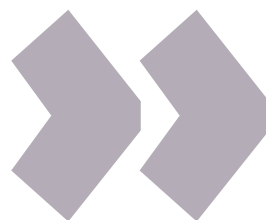
– Tá hetta er sagt, so koma vit inn á nøkur viðurskifti, sum seta spurning við, hvussu vit so ger hetta. Hvussu bera vit okkum at við at við at loysa slíkar støður, sum eru so kenslubornar. Vit eru øll ymisk, eisini lærarar. Vit hava ymiskt við okkum í viðførinum, sum ger at vit eru minni og meira uppmerksum tá tað kemur til ymisk ting, tað er bara so, sigur Anna Dalsgaard.

– Vit eru øll hvør sín individuelli persónur, og av tí sama kann alt ikki sílast gjøgnum somu síl. Tað eru so ótrúliga nógvir faktorar, sum spæla inn í mun til, hvussu tað

kann eydnast at skapa trivnað í einum stórum flokki. Stutt kann eg siga, at ábyrgdin er hjá skúlanum, tá tað kemur til trivnað hjá næmingum. Skúlin og lærarin skulu arbeiða fyri, at næmingurin trívist. Eg kann ikki siga, at tað altíð eydnast, og eg kann heldur ikki siga, at tað altíð fer at eydnast, hóast man ger ein stóran insats, tí tað er so ymiskt, hvussu vit eru, og hvussu vit handfara eina støðu.

Børn eru óalmindiliga skilagóð

Hugtakið happing er sera fløkjasligt og komplekst at greina. Hetta kemst av tí, at vit øll eru ymisk og fata og kenna upplivingar ymiskt. Tað er umráðandi at vera varin, tá talan er um happing, tí happing er eitt ógvuliga kensluborið fyri brygdi. Tað er so ymiskt, hvussu vit skilja happing.

Tað er so umráðandi at man vísir at tað er í lagið at gera feilir, men at tú so eisini tekur ábyrgd og viðurkennir feilin

– Tú kanst væl kenna seg happaðan uttan yvirhøvur verða happaður. Tað er ikki tí, at tað er skeivt at kenna tað

soleiðis. Men tað sum meinast við er, at vit eru so ymisk og tískil gerst tað trupult at seta eina lýsing á, hvat happing í botn og veru er. Tað er ikki lætt at gita seg fram til, hvat er og ikki er happing, tískil ber tað ikki til, at ein lærari, hvørjaferð okkurt er áfatt, ringir til foreldrini um eitthvørt, heldur Anna Dalsgaard.

– Tað kann jú vera eitt spæl ella arging og ikki nakað so ógvusligt sum happing nú einaferð er, sigur Anna Dalsgaard. Men so vil eg líka siga, at tá eg veit og havi kannað nøkur ting, og tað vísir seg at vera happing sum fer fram er eingin ivi um, at foreldrini skula fáa tað at vita, soleiðis at hond kann vera tikin um málið sum skjótast, bæði heima og í skúlanum, sigur hon.

Børn eru slett ikki býtt. Tey eru óalmindiliga skilagóð, bæði tá tað snýr seg um at gera nøkur ordiliga góð ting, men tíanverri eisini, tá tað snýr seg um at gera ting, sum eru óheppin, heldur Anna Dalsgaard.

– Børn gera ikki ting, sum tey vita ikki eru røtt, beint framman fyri einum lærara ella einum persóni við autoriteti. Tað er eisini tað sum børnini fortelja okkum sum lærarum, tá vit so hava fingið frænir av onkrum. “Vit skilja væl, at tú ikki veit um hetta, tað er ikki gjørt har sum tú ert”. Barnið sum verður happað, ella barnið sum kennir seg happað, kemur ikki loypandi beinavegin. Kanska um barnið kemur beinanveg er talan ikki altíð um happing, tá er tað ofta, at barnið verður argað, tá er tað ikki farið inn á happing. Tá tú ert happað, krevur tað nógv av tær at fortelja fyri mær, at tú ert eitt happioffur, tí í grundini fortelur tú mær, at tú ert “veik” og ein sum liggur undir fyri øðrum, so tú sigur tað kanska slett ikki, sum ger tað enn verri at avdúka tað. Men veit eg, at talan er um happing, ella fái eg eina fatan av, at tað er happing, so sjálv-